

FELJEGYZÉSEK

Akkor már egy ideje itt éltem az utcán. Az egyik nap odajött hozzám egy barom, és csak mondta.

Mindig jön egy, és mindig csak mondja. Hogy így meg úgy, hogy szégyellhetném magam, meg hogy mit kéne csinálni az olyanokkal, akik itt élnek az utcán. És azt is mondta a barom, hogy egy vagyok azok közül, akiket senki nem akar itt látni, mivel már a puszta létezésemmel megsértem a polgári rendet, s tagadom a jólét és a fogyasztás kultúráját.

Én meg csak hallgattam.

A PSZICHOLOGUSNÁL

Előre tudtam, mit fogok hallani a pszichológusomtól, ettől a rendkívül megértő és rendkívül sovány szakembertől. Nyilván most is azt fogja mondani, mint máskor, hogy az élet megy tovább. Hogy nézzem a jó oldalát a dolognak.

A pszichológus, mint mindig, ott ült a karosszékében, a félhomályos szoba sarkában – de aznap semmit sem mondott.

A VÉGTELENSÉGIG

Egy délután a hangszerboltban (meglehetősen varázslatos hely) megpillantok egy lányt, aki épp a gitároknál áll, s azonnal szerelmes leszek belé. A lány reménytelenül megközelíthetetlen, vagy szeretném azt hinni róla. Naiv vagyok. Naiv, a végtelenségig.

AZ EGYETEMEN

Az indián fiú Seattle-ben tanult az egyetemen, s már volt egy csomó órájuk az indián öntudatról, meg az indián reneszánszról, de őt a legkevésbé sem izgatta a dolog. Nem érdekelte a kulturális elnyomás, sem a lázadás, az elnyomottak hanghoz való jogának kérdése. Nem bánta, hogy indiánnak

született, semmi gondot nem okozott neki. Bár mondjuk büszke sem volt rá különösebben. Nem hitt az indiánról szóló mítoszokban. Nem hitt a bátor harcosban, a vakmerőségben, a nemes vadember jellegű baromságokban. Fiatal egyetemi hallgató volt, egy fiatal amerikai fiú, aki mellesleg indián, aki egy rezervátumból került az egyetemre, aki nem tudja mihez fog kezdeni az egyetem után, csak azt tudja, hogy már megint szerelmes egy fehér lányba – akit nem mer megszólítani.

35

EGY KÉZIRAT

Egy időben viszonylag sokat beszéltek egy bizonyos kéziratról, ő pedig elképzelte, hogy milyen volna ellopni azt. Mondjuk otthon ülne a tévé előtt, s az egyik pohár bort inná a másik után. Késő lenne már, majd-nem éjfél, mikor elindulna. Viszonylag lassan vezetne, mégis egész gyorsan a megadott helyen volna. Semmi komolyabb felügyelet nem lenne, semmi komolyabb riasztó. Esetleg valami kis ócskaság, pár kamera, de az nem jelentene gondot. Két perc alatt benn is lenne a helyiségben. A kéziratot nem volna nehéz megtalálnia. Hamar végezne, s már indulna is haza. Otthon ismét elkezdené inni. Nem sokat, de kitarthatóan. A lopott kéziratot pedig elrejténé, és soha nem találnák meg. De tudta, hogy sosem tudná megcsinálni. Nem, és kész.

Új Forrás 2015/2 – Szűcs Balázs Péter: Feljegyzések

FEBRUÁR

Téli pillanat. Egy hóember a napfényben. Mintha szédelegne, nem tudja mi vár rá.
Mire jó ez az egész?

ZORD VIDÉK

A vonat zord, hideg vidéken halad keresztül. A szétterülő ködben csak a rettentő magas fák látszanak. Hó mindenütt.

SÁVOK

A leeresztett redőny apró résein fény ragyog át. Sávok a falon.

HÁZAK MÖGÖTT

Lassan tűnik el a házak mögött a nap. Maradt még idő.